

det ikke, for, som han afslutter et indlæg » . . . det behøver overhovedet ikke at koste staten nogen penge. Det er sagen.«

Boligministeren fastslog, at »man (boligselskaberne) rent faktisk vil anvende de pågældende områder til bebyggelse.« Her er den anden mulighed for, at staten ikke skal hæfte for sin forpligtelse.

Boligselskaberne har gennem de 10 år ikke foretaget sig tilstrækkeligt for at få grundene udnyttet. Hvorfor skulle man det, når man havde en statsgaranti med automatisk udbetaling 31. december 1991? Staten kan ikke have pligt til ensidigt at skulle overholde aftalen. Som absolut minimum må der forhandles om en fordeling af de 550 mio. kr., således at alle parter med ansvar for den opståede situation – det vil sige det politiske flertal og boligselskaberne –

må udrede tabet. Det kan aldrig være skatteydernes pligt.

Det er i øvrigt bemærkelsesværdigt, at boligselskaberne nok hæfter for 25 pct., men at hæftelsen er begrænset til 30 mio. kr., set i lyset af, hvilke milliardformuer boligselskaberne har opsamlet f.eks. i Boligselskabernes Landsbyggefond. Boligselskaberne må vise solidaritet og vise ansvarlighed i forhold til at dække dumheder i egne rækker.

Boligministeren sluttede med følgende flotte formulering: » . . . vi ved i hvert fald, at lige for øjeblikket er der ikke tale om statsudgifter, fordi det er en garantiordning.« Med andre ord, var man mere optaget af egen politisk bekvemmelighed i 1982 end af udsigten til, at skatteyderne i 1991 kom til at hæfte for denne katastrofale garanti.